

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget (2. samling)
(Alm. del - bilag 405)
retlige og indre anliggender ministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	4. marts 2002

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets skrivelse med regeringens høringssvar vedrørende Europa-Kommissionens grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser, KOM(2001) 536.

Høringssvaret er endvidere sendt til Folketingets Retsudvalg.

<DOCUMENT_START>

Den danske regering skal herved afgive følgende høringssvar vedrørende Europa-Kommissionens grønbog om erstatning til ofre for forbrydelser (KOM (2001) 536):

Regeringen er positivt indstillet over for overvejelserne om at forbedre ofres adgang til erstatning for forbrydelser i EU. Det er således regeringens principielle opfattelse, at enhver, der udsættes for en forbrydelse, efter omstændighederne bør have krav på erstatning fra den stat, hvor forbrydelsen blev begået.

Den danske lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (offererstatningsloven) sikrer, at personer, der udsættes for en forbrydelse, har adgang til erstatning fra staten, i det omfang tabet ikke dækkes fra anden side.

Efter offererstatningsloven har ofre et *retskrav* på erstatning fra staten for personskade, der forvoldes ved en *straffelovsovertrædelse* begået i den danske stat.

Endvidere ydes der bl.a. erstatning for skade på tøj og andre personlige ejendele, som ofret havde på sig, da personskaden blev forvoldt.

Retskravet på erstatning gælder, uanset om ofret er statsborger i Danmark eller i udlandet – herunder i lande uden for EU.

Det er desuden uden betydning for ofrets adgang til erstatning fra staten, at gerningsmanden eventuelt er ukendt, under den kriminelle lavalder eller utilregnelig.

Erstatningen fra staten omfatter bl.a. tabt arbejdsfortjeneste, svie- og smerte, tort, varigt mén, varig nedsættelse af ofrets erhvervsevne og helbredelsesudgifter – herunder efter omstændighederne også erstatning for ofrets udgifter til læge- og psykologhjælp.

Efter regeringens opfattelse fungerer den danske offererstatningsordning tilfredsstillende.

Samtidig skal det fremhæves, at regeringen er indstillet på at medvirke til at forbedre retsstillingen for ofre for forbrydelser i EU og til at løse de problemer, som Kommissionen fremhæver i grønbogen.

I grønbogen påpeger Kommissionen bl.a., at det kan være problematisk for en EU-statsborger, der bliver udsat for en forbrydelse i et andet medlemsland end bopælslandet, at få erstatning i det medlemsland, hvor forbrydelsen blev begået.

Det er grundlæggende regeringens opfattelse, at det bør være den stat, hvor forbrydelsen er begået, der behandler en ansøgning om og eventuelt udbetaler erstatning til ofret. Hertil kommer, at det – for andre stater end den, hvor forbrydelsen er begået – formentlig vil kunne være forbundet store praktiske vanskeligheder at tilvejebringe det tilstrækkelige grundlag for at afgøre, hvorvidt en ansøgning om erstatning ash;dekommes.

En ordning, hvorefter staten i det EU-land, hvor forbrydelsen er begået, efter omstændighederne skal betale erstatning til ofret, forudsætter, at staten yder den tilstrækkelige vejledning og bistand til ofret.

I Danmark har politiet pligt til at vejlede ofre for forbrydelser om muligheden for at få erstatning fra staten. Herudover har politiet pligt til at hjælpe ofre med at udfylde og indsende ansøgningen om erstatning til den myndighed (Erstatningsnævnet), der skal behandle sagen. Vejledningspligten gælder ligeledes over for udenlandske statsborgere, og vejledningen skal i så fald gives på et sprog, som er forståeligt for den pågældende.

Såfremt der indføres fællesskabsregler om offererstatning, bør der efter regeringens opfattelse ligeledes stilles krav om, at staten yder sådan vejledning. Det må i den forbindelse bemærkes, at det – som følge af medlemslandenes forskellige materielle betingelser for offererstatning – formentlig ikke vil være hensigtsmæssigt at udarbejde standardansøgningsskemaer i EU. Derimod bør de enkelte medlemsstatsansøgningsskemaer foreligge på samtlige fællesskabets officielle sprog.

Regeringen er enig med Kommissionen i, at det er vigtigt, at et eventuelt fællesskabsinitiativ om erstatning til volds ofre ikke udformes således, at det indebærer en svækkelse af de offererstatningsordninger i EU, der allerede fungerer tilfredsstillende.

Såfremt der fastsættes fællesskabsregler om offererstatning i EU, er det derfor regeringens holdning, at reglerne bør udformes som minimumsstandarder og ikke som en egentlig harmonisering.

Efter regeringens opfattelse bør sigtet med et eventuelt fællesskabsinitiativ navnlig være at sikre, at *alle*, der bliver offer for en voldsforbrydelse i et EU-land, får mulighed for at få erstatning fra staten i det medlemsland, hvor forbrydelsen blev begået.

Det fremgår af grønbogen, at en målsætning med et eventuelt fællesskabsinitiativ kan være at begrænse de urimelige virkninger, der kan blive resultatet af de store forskelle mellem medlemsstaternes erstatningsniveauer. Det anføres, at der dog ikke kan blive tale om ensartede erstatningsniveauer udtrykt i penge, men om fastsættelse af ensartede principper for, hvilke former for tab der kan kræves erstattet.

Efter regeringens opfattelse kan hverken erstatningsniveauet efter de statslige offererstatningsordninger eller reglerne om, hvilke erstatningsposter der kan kræves erstattet, vurderes uafhængigt af den enkelte medlemsstats almindelige erstatningsregler.

Erstatningen fra staten til ofre for forbrydelser bør efter regeringens opfattelse som udgangspunkt fastsættes på grundlag af de enkelte medlemsstats almindelige erstatningsregler – både med hensyn til, hvilke erstatningsposter der erstattes, og med hvilke beløb. Dette indebærer, at erstatningen fra staten som udgangspunkt vil svare til den erstatning, som ofret har krav på fra skadevolderen. Ud fra hensynet til ofret og den pågældendes situation må dette anses for at være den mest enkle og rimelige ordning. Da skadevolderen i denne type sager meget ofte ikke er i stand til at betale erstatningen, undgås det endvidere, at ofre for forbrydelser i praksis vil kunne opleve det som om, at de er dårligere stillet end andre skadelidte.

Fastlæggelsen af erstatningsniveauet må efter regeringens opfattelse foretages af den enkelte medlemsstat, således at der bl.a. kan tages hensyn til den enkelte stats samfundsøkonomiske forhold (levestandard mv.) samt forholdet til skatteregler, regler om sociale ydelser mv. Regeringen er på denne baggrund enig med Kommissionen i, at der ikke er grundlag for at harmonisere medlemsstaternes erstatningsniveauer.

Det er regeringens opfattelse, at også reglerne om, hvilke erstatningsposter der kan kræves erstattet efter de statslige offererstatningsordninger, som udgangspunkt bør fastsættes af den enkelte medlemsstat på baggrund af den pågældende stats almindelige erstatningsregler. På denne måde sikres det, at offererstatningsordningen er i overensstemmelse med den enkelte medlemsstats grundlæggende erstatningsretlige principper.

Regeringen finder det i den forbindelse væsentligt, at et eventuelt fællesskabsinitiativ ikke indebærer, at de statslige offererstatningsordninger kommer til at omfatte erstatningsposter, som ikke anerkendes efter den enkelte medlemsstats almindelige erstatningsregler. Det bør således f.eks. ikke være sådan, at det bliver mere fordelagtigt at få erstatning fra staten end fra skadevolderen.

På denne baggrund finder regeringen, at det bør indgå i et eventuelt fællesskabsinitiativ, at erstatningen fra staten generelt fastsættes i overensstemmelse med de enkelte medlemsstats almindelige erstatningsregler. Dette gælder også med hensyn til, hvilke former for personskade der berettiger til erstatning fra staten, og hvilke erstatningsposter der i øvrigt bør være omfattet af erstatningen – herunder i hvilket omfang skal ydes erstatning for immaterielle skader, erstatning til andre end den direkte skadelidte mv. På samme måde bør spørgsmålet om fradrag i erstatningen for sociale ydelser, forsikringsudbetalinger mv. ligeledes afgøres efter den enkelte medlemsstats almindelige erstatningsregler.

Regeringen skal afslutningsvis bemærke, at efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-traktaten. Foranstaltninger, der vedtages i henhold til afsnit IV, vil således ikke være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Den danske regering ser frem til at deltage i den fortsatte debat om behovet for og udformningen af eventuelle fællesskabsinitiativer på dette område.

